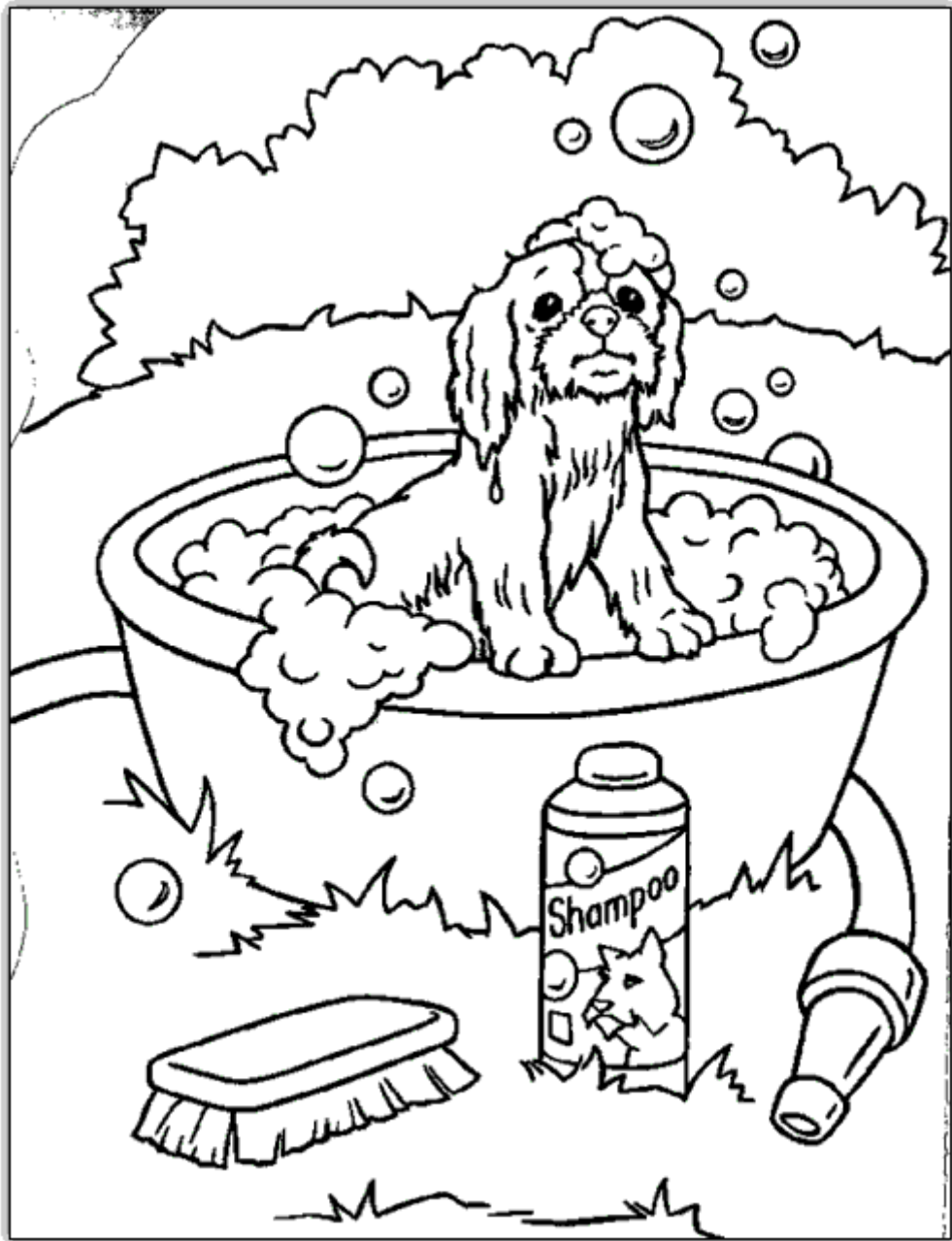

‘ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΜΟΡΦΟ’

*Ένα παραμύθι για τη διαφορετικότητα, για μικρούς αλλά και για μεγάλους... (αυτισμός)
Τα παιδιά είναι ελεύθερα να ζωγραφίσουν τις παρακάτω σελίδες όπως αυτά αισθάνονται...*

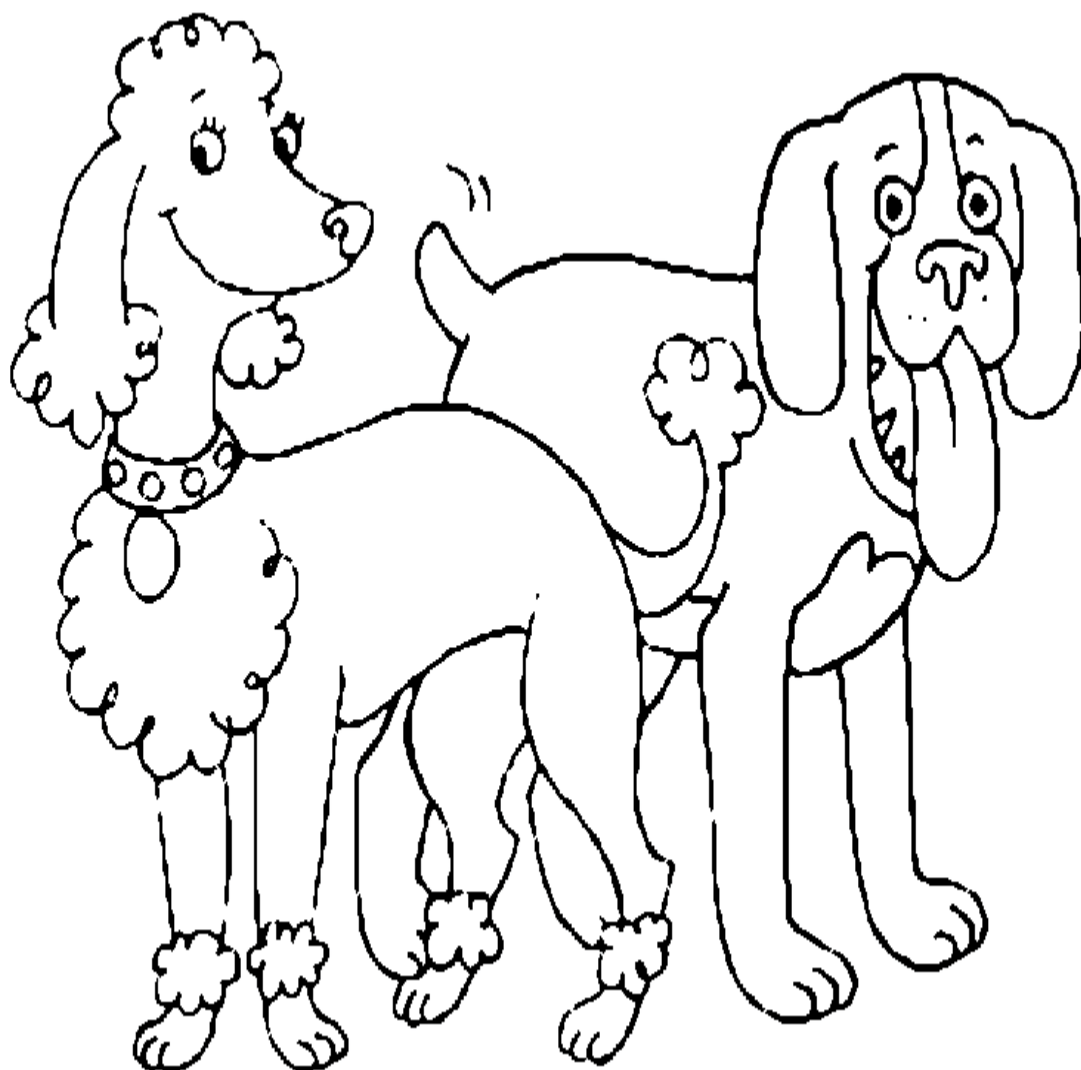
*Μαρία Κωνσταντινοπούλου
Ψυχολόγος - ειδική παιδαγωγός*

Έχουν περάσει πια αρκετά χρόνια, όμως ακόμα θυμάμαι πολύ έντονα τον πρώτο καιρό αφού γεννήθηκα. Τόσους μήνες στην κοιλίτσα της μαμάς μου αναρωτιόμουνα πώς να είναι να ζει κανείς σαν σκύλος. Άκουγα τα γαβγίσματα της μαμάς, του μπαμπά, των φίλων τους, τις γατούλες που νιαουρίζανε και που γινότανε κάτι σαν σεισμός μέσα στην κοιλιά της μαμάς, μύριζα τα ωραία φαγητάκια που έφτιαχνε και ανυπομονούσα να βγω από κει μέσα!!!! Τόσο καιρό τους άκουγα να μιλάνε για μένα και είχε έρθει η στιγμή που θα τους γνώριζα!

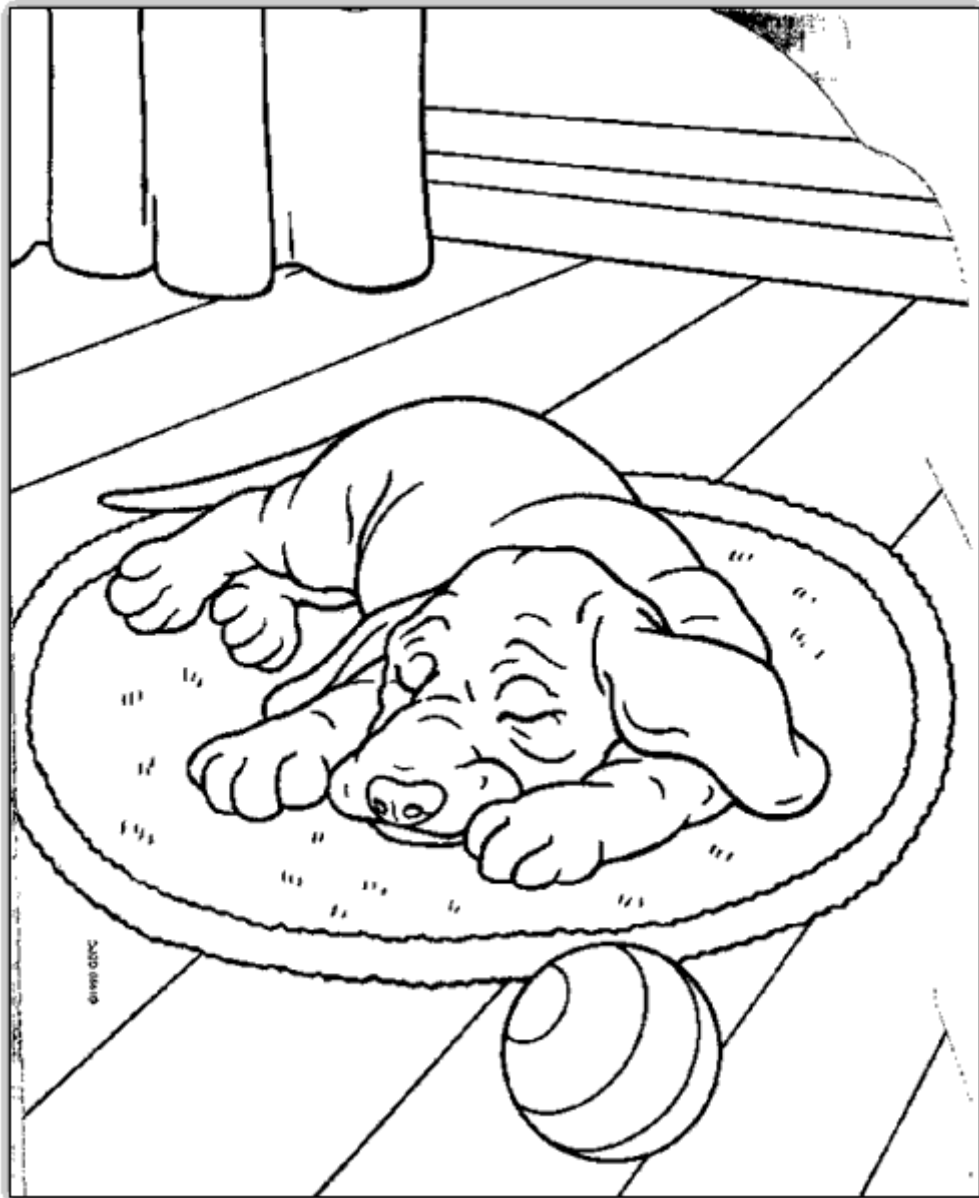
Έκανε τόσο κρύο όταν βγήκα!!!! Και ύστερα από λίγο είχε τόση ζέστη στην αγκαλιά της μαμάς!! Έκλαιγε ασταμάτητα... Και τα δάκρυά της ήταν τόσο καυτά, έπεφταν πάνω μου και με έλουζαν τόσο μαλακά και ωραία!

-Είναι πανέμορφο!!!

-Ναι... είναι παράξενα όμορφο, απάντησε και ο μπαμπάς μου που έκλαιγε και αυτός ασταμάτητα.

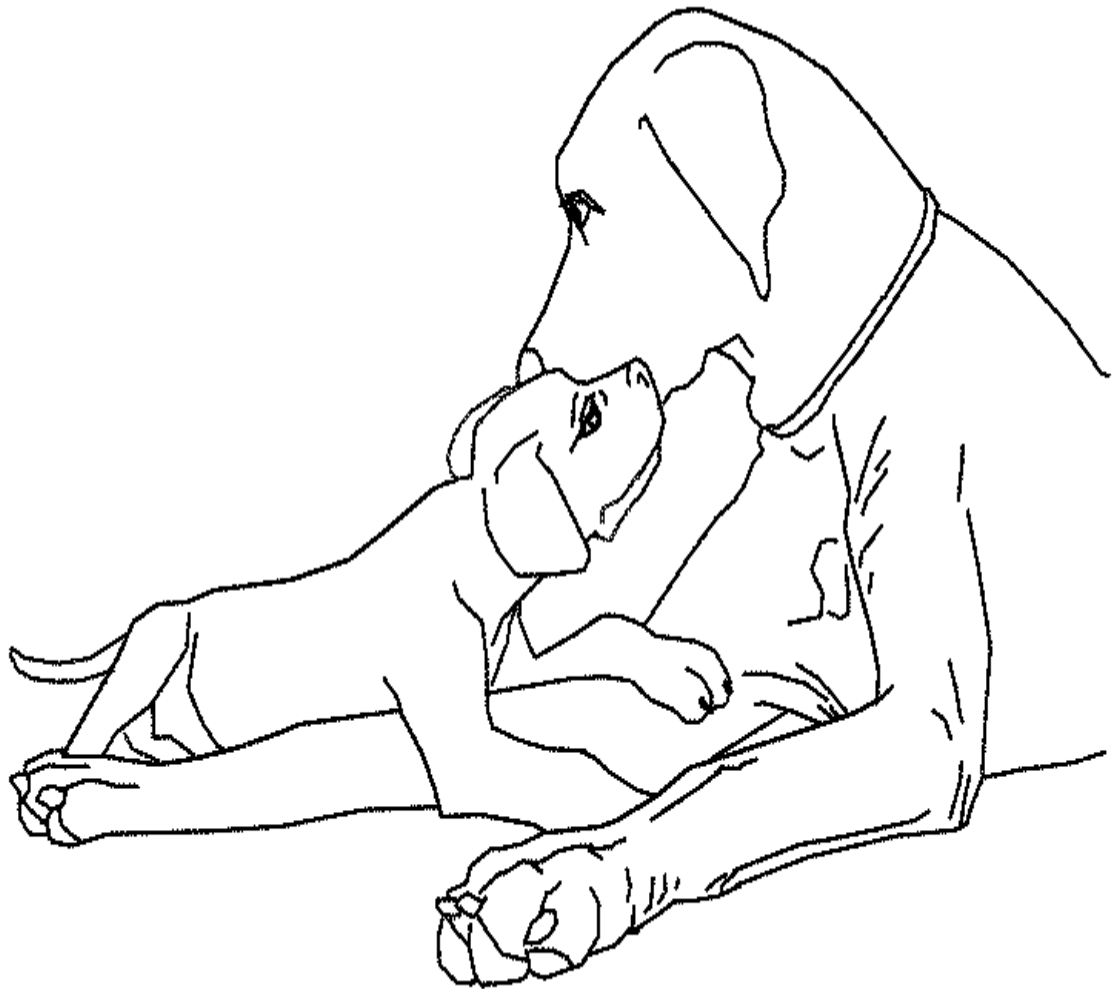

Οι μέρες περνούσαν γρήγορα. Με φροντίζανε πολύ! Ερχόντουσαν πάνω από το κεφάλι μου και μου κάνανε διάφορες περίεργες γκριμάτσες που δεν καταλάβαινα τι σήμαιναν. Άραγε έπρεπε να αντιδράσω σε κάτι? Μάλλον όχι.. Μάλλον τους ευχαριστούσε αυτό που κάνανε.. Μου μιλάγανε, μου τραγουδούσανε, κάνανε ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς... Όμως κάτι περιμένανε από μένα.. και μπερδευόμουνα τόσο πολύ που δεν μπορούσα να βρω τι ζητάνε...

Μέσα στο σπίτι μας περνούσα πολύ όμορφα! Τρελαινόμωνα να κάθομαι σε μία γωνίτσα μόνος μου κοντά στο τζάκι και να κουνιέμαι πέρα δώθε αναπαριστώντας τους δείκτες του ρολογιού που κρεμόταν ακριβώς από πάνω. Ήξερα πως κάπου εκεί γύρω βρισκόταν και η μαμά που συνήθως μαγείρευε ή ερχόταν δίπλα μου με διάφορα περίεργα αντικείμενα που τα δάγκωνε και

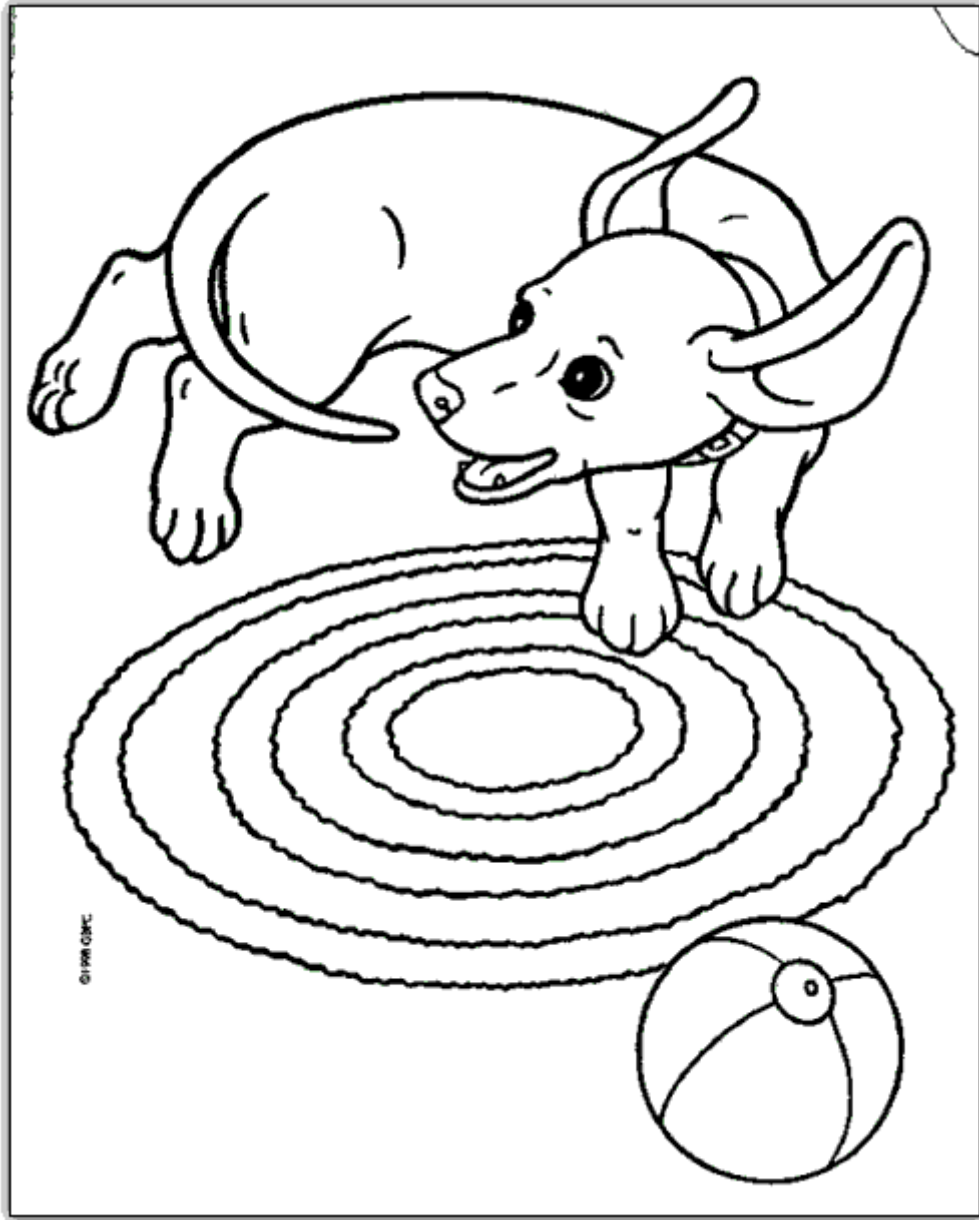
βγάζανε περίεργους και δυνατούς ήχους και γέλαγε μόνη της. Γιατί γελούσε άραγε..? Εμένα το μόνο που μου προκαλούσαν οι ήχοι αυτοί ήταν έναν φοβερό πονοκέφαλο και ζαλάδα. Τόσο έντονα που έκλεινα τα αυτιά μου και φώναζα. Και μετά έφευγε η μαμά από δίπλα μου και μαζί μ'αυτήν και αυτοί οι ήχοι. Και μετά όλα ήταν πάλι καλά.. Την αγαπάω πολύ τη μανούλα μου και ας μην ξέρει από παιχνίδια. Και τον μπαμπά τον αγαπάω, αν και συνήθως δεν τον καταλαβαίνω. Πολύ συχνά μου σηκώνει το κεφάλι μου μπροστά στη μουσούδα του και αρχίζει να λέει:

-Κοίταξέ με στα μάτια αγόρι μου, πες μου μία κουβέντα, έλα να παίξουμε κάτι..

Και εγώ αγχώνομαι.. Μα τι να του πω..? Δεν θέλω κάτι.. Και γιατί να τον κοιτάξω στα μάτια αφού είναι δίπλα μου και το ξέρω. Άσε που δεν νιώθω καθόλου άνετα να κοιτάω μέσα στα μάτια τους άλλους. Και πολλές φορές ζαλίζομαι που είναι συνέχεια μπροστά στα μούτρα μου και μου ανεβοκατεβάζει το κεφάλι για να παίξουμε.

- Κοίτα τι σου έφερα να παίξουμε! Εσύ θα πρέπει να πετάς το μπαλάκι σε μένα και εγώ πίσω σε σένα!

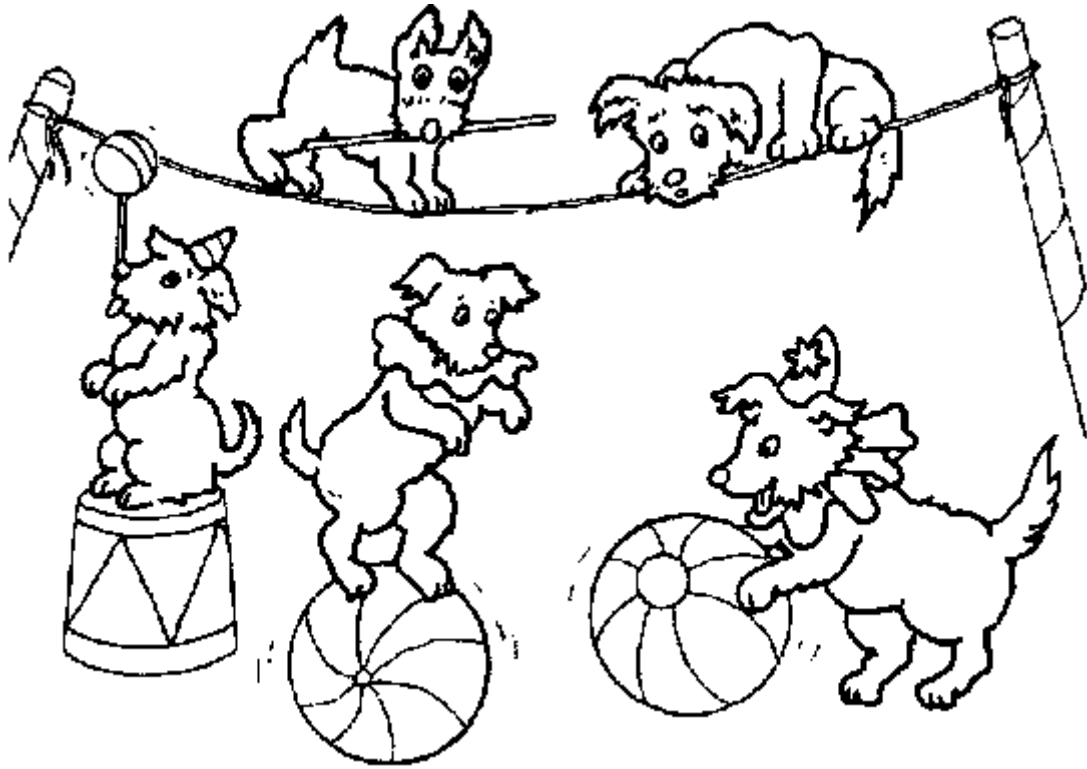

Και αρχίζει να μου το ρίχνει. Μα το φοβάμαι τόσο πολύ αυτό το μπαλάκι που έρχεται κατά πάνω μου και που ποτέ δεν καταφέρνω να το πιάσω! Τι το ωραίο βρίσκει πετώντας μία μπάλα πέρα δώθε..

Κάθε φορά ξεκινάει με τόσο ενθουσιασμό ο μπαμπάς και πάντα απομακρύνεται λυπημένος. Συχνά μάλιστα νευριάζει κιόλας λέγοντας μου πως πρέπει να μάθω να παίζω και πως είναι ωραίο να παίζω γιατί όλα τα σκυλάκια της ηλικίας μου παίζουνε εκτός από μένα.

Μα αφού εγώ δεν χαίρομαι μ'αυτά! Περνάω τόσο όμορφα στη γωνίτσα μου στο τζάκι κοιτάζοντας τις φλόγες που βγαίνουν και τα ξύλα που αλλάζουν μορφή ενώ καίγονται! Και σκέφτομαι... και φαντάζομαι τόσο ωραία πράγματα! Βλέπω στον τοίχο πώς τρεμοπαίζει η σκιά από τις φλόγες και πώς ζωγραφίζονται τόσα πράγματα εκεί πέρα! Και είμαι τυχερός που κανένας άλλος μέσα στο σπίτι δεν μπορεί να τα δει!

Έρχονται και τα ξαδερφάκια μου στο σπίτι μας μαζί με την αδερφή της μαμάς και τον θείο μου. Χαίρομαι πολύ όταν έρχονται!!

-Έλα να παίξεις μαζί μας!! Πάντα με φωνάζει η ξαδερφούλα μου να παίξω μαζί τους. Και χαίρομαι τόσο πολύ που με θέλει στην παρέα της! Την αγαπώ τόσο πολύ! Και τον ξαδερφούλη μου τον αγαπώ και ας απαντάει κάθε φορά στην αδερφή του:

-Δεν ξέρει να παίζει, τι τον φωνάζεις να έρθει! Θα μας χαλάσει το παιχνίδι μας!

-Δεν μας το χαλάει!!! Είναι πολύ γλυκούλης!

-Δεν χωράει στο παιχνίδι, άστον! Πάντα το λέει αυτό ο ξάδερφος μου.

Χαίρομαι τόσο πολύ που τους βλέπω να τρέχουνε γύρω γύρω από το σπίτι. Παίζουνε κάτι που δεν μου αρέσει καθόλου βέβαια, ούτε και καταλαβαίνω. Ο ένας σπρώχνει τον άλλον μέχρι να πέσουν κάτω και κυνηγιούνται μετά. Είμαι τόσο χαρούμενος! Ξέρω πως όλα

είναι στη θέση τους. Η μαμά και η θεία μαγειρεύουνε,|

ο μπαμπάς και ο θείος συζητούνε στο μπαλκόνι, κυνηγούν και καμία γάτα πού και πού, τα ξαδερφάκια μου τρέχουνε στο σαλόνι,

εγώ κάθομαι δίπλα στο τζάκι και χαζεύω
τις σκιούλες, αργότερα τρώμε, οι μεγάλοι
πίνουνε καφέ,

εμείς γάλα, μετά οι θείοι και τα παιδιά
φεύγουνε, εμείς πλένουμε τα δόντια μας και

πέφτουμε για ύπνο. Είμαι πολύ ευτυχισμένος που έχω αυτή την οικογένεια και παρόλο που δεν καταλαβαίνουνε συνήθως τι θέλω, μου φτάνει που είναι κοντά μου!!